

taget tilbærlig Hensyn til, tanker maaesse i sin lille Sind, som Kevin den, der ikke blev bedt med til Begravelse: Ja, vent I sun, til vi skal gøre Begravelse o. s. v. — Ja, men naar nu det ikke er Guds hælle eller Hertfænge, man lader af, hvad er det saa? Ja, man falder det Ændringhed eller Vælfædenhed; man trækker sig tilbage for ikke at stade den gode Sag.

At have Skuld for at være hidfig, opfarende baade ude og hjemme, i Menigheden som i verdslige Forhold, det er meget ubehageligt, og Slam saa den, som voer at hente det dertil. Nej, lad os saa hellere falde det Ærverdigst, det er da noget, man ikke selv kan gøre for.

Værheds er maaesse kun en anden Form af Hidighed og Brede; men ikke desto mindre stadelig. Thi selv om det er grint at være hidfig — og ikke kunne beherske sig selv, saa synes det mig at være endnu grimmere, naar man Dag ud og Dag ind ube og hjemme, ved alle Lejligheder går og værer, ingen kan gøre os tilpas. Hvad gør man saa for at undskylde sin Værheds? man figer, man lader af Tungstindighed, det kan man ikke selv gøre for.

Med Gerrighed og Forængelighed går det Janne Bej. Gerrighed kommer ind under Begrebet Økonomi, det er et part Ord, der dog næppe burde mishandles paa din Maade. Giver Gerrigheden sig Udsig i, at man straber sammen, hvad enten det er i Form af Jord eller Udvoldelse af Forretningen, saa falder man Indhøveren af den Last en Førgangsmænd. (Et man vaa en artig og vaa en Gud velbehageligt Maade kan udvise baade sin Forretning og Jordomraade be-hovede næppe at nævnes.) Forængeligheden går ofte under det gamle Navn Skænkhedsfans — jo vist, men de udenforstående, som ogsaa har lidt Skænkhedsfans, men af en anden Slags — væmmes ved at se den Udmajelse.

Benner, mener vi noget med al den Talen om og Beden for Vælfælse — som jeg baaber vi gør — saa maa vi se Sagen lige i Ansigtet, nævne Synden ved sit rette Navn, ved Guds Raade se at faa Bugt med den, særlig den, som plager dig — og mig —. Se, det er en Del af de med Værfælserne forbundne Omstændigheder, maafer der er mange flere — ja, det ved jeg der er — og meget større; men nu kan vi begynde med disse først; saa viser der sig flere, efter som vi kommer frem. — Oliver vi saa enige om at udrede Omstændighederne? Nu vel, saa maa vi ved Guds Raade, ogsaa vente en Værfælse.

Bed et Aftensmøde, hvor der for det mest sun var Præster til Stede, behandlede vi Emnet Billy Sunday, meget grundig og aldført, "Dansekeren's" Redaktør havde for en Tid siden indledet Ennen, saa vi funbede gaa lige til Sagen. Referatet fra dette Møde kommer maaesse senere. Selvfølgelig vil det interessere, særlig Rev. Sunday at faa at vide, hvad R. Dals Præstfældt synes om ham og hans Arbejde.

Vælfægnet Rytter ønskes "Dansekeren's" Redaktør og Medarbejdere samt alle Læsere.

Eders

Niels Damkjov.

Jakobs Stjerne.

Af H. P. Hansen.

Den undersulde Forættelse, Gud Herren gav Adam og Eva med ud i Verden, beparede de dybt i deres Hjertet. Og hos dem og deres Barn spredte den frem til et lyndende Haab om, at Gud etter vilde besøge sit Folk.

Og da Tidens Fylde kom, var det, som om en Hæle af Guds Kæthed greb alle. Ikke blot Israels Barn, men alle Jordens Folk.

Guds Hand vakte i Menneskehjertene en almindelig Forventning af noget, der skulle komme over fra, noget ligesom et gammelt Sagn, der gaar i Oprindelsen, et deslaigt Eventyr, der bliver til Virkelighed — noget, der skulle lyde som Sang til Englelægning — noget, der varmt og strækkende som Solen skulle spille de sorte Stoker, lue ned i de dødeiske Abgrunde og smelte ishoarde Hjertet — noget, der skulle komme til Verden som det bogstede, gamle Øjne nogen tid saa, somme som noget ung og stærkt, der kunde jage alle Mørkets Trodje paa Alugt, og bryde deres Magt, somme lys og ren som en Engel fra himlen med Fred til de fældelse, Kraft til de trætte og Haab og Tro til de twivlende og forlægde, somme som en Gudehøn med Magt

til at gøre Livets fløneste Drøm til Sandbæg og genauble Bejen til det tabte Paradis.

Det var derfor ikke blot Jøderne, der ventede en kommende Zælser. Ogsaa til Hedningerne havde Forættelsens Straaler fundet Vej og fastet et svagt Skar af Haab ind i deres Hjertet og vakt en Forventning om noget usædligt stort.

Det var ikke blot Betheleims Hjørder, der sik Lov at hilse Frelsersens Komme, men ogsaa Hedningerne.

Ogsaa dem blev det givet at se det Iføste og flønnesten Syn paa Nord, at beundre det lille Barn, der var en Abenbaring fra de himmeliske Lande.

Østens vise kom til Zeeufalen med deres underlige Spørgsmål: Hvor er den Jødernes Konge, som er holdt? saaede de til: thi vi har set hans Stjerne i Østen.

De havde fundet den Stjerne, som den gamle hændeske Bisimand, der levede ved den gamle Paradisflod, havde varslet om med de Ord:

„Igår ser ham, dog ikke mi; jeg skuer ham, men ikke mer; der opgaar en Stjerne af Jakob, og der hører sig et Spir af Israel.

Det var da Israelsitterne paa Slutningen af deres lange Ærfærdning kom til Landet hinsides Jordan, at Moabs Konge i sin Forærdelse sendte Bud til Bileam, der var sendt viden om for sin Magt og Uafhængighed, og havde ham komme til Øjeblik.

Ikke saa underligt, at Moabsitter og Midianitter var flagne med Forærdelse, de havde hørt om Guds underbefalede Kærest med Israel, de havde set, hvoredes Ammoniterne, der i Tilled til deres sterke Baaben nof saa modigt var drægne mod Israel, næsten var blevet udryddet, og de vedtækte, hvilken Stæbne, der havde ramt Dafans tære Konge og hans Folk.

Der funde jo ikke være Lov om Moabs Trofæbod mod sit Folk, heller ikke, at Israels Gud var stærkere end de andre Folks Guder.

Der var derfor Grund nok for Moabs Konge, der næppe heller havde fuld Tilled til sit Lands Guder, at sende Bud til Bileam, den gamle Bisimand, der levede paa sin ensomme Farm nær Gudsgrænsen.

De Kongelige Tjenerne kom med deres Gaver til Bileam, der var allerede end den, der begyndte med det verdalige Folks Historie. Det er gennem opsigtede Skiftelser som Job, Mefitabel, Bileam, Præster og Profeter, vi møder dem med en skæbne, der er ikke gært mindre brug af Beværgelser, her viser sig li Israels Profeter, naar han sjæde havder, at han fun til tale, hvad Herren byder ham.

Der er noget vigt opsigtet i de Glæmt, vi i det gamle Testamente maaes i en Abenbaring, der er endnu den, der begynder med det verdalige Folks Historie. Det er gennem opsigtede Skiftelser som Job, Mefitabel, Bileam, Præster og Profeter, vi møder dem med en skæbne, der er ikke gært mindre brug af Beværgelser, her viser sig li Israels Profeter, naar han sjæde havder, at han fun til tale, hvad Herren byder ham.

Saa følger Hænselfen med Afteninden, der standes af Herrens Engel. Bileam viser sig her som en hidlig Mand, men ogsaa abenhjørter og oprigtig. Han vilde saa det trofaste Dyr, men indrommer, at det havde tjent ham vel. Ved Sunnet af Engelen er han helt overvundet, og han er villig til at vendte tilbage. Engelen byder ham dog at rejse videre. Og da Bileam stedes for Moabs Konge, staar han uroflet fast paa Guds Ord: „Det Ord, Gud vil lægge i min Mund, det vil jeg tale.“

Saa følger det jævne Offer og den jævne Vælfængelse. Medens Moabs Konge ofrede paa sine høje Altere, gift Bileam hen for at miste Herren. Og han vendte tilbage til Kongen med de Ord:

Hænselfes skal jeg forbande, da Gud ikke forbander ham? Hænselfes skal jeg vredes, da Herren ikke vredes? Se, det Folk skal ikke bo alene og skal ikke regne sig til Hedningerne. Min Sæd skal da for oprigtiges Dyd og mit endeligt vorde som hon.

Moabs Konge, der er højst skuffet, tror, at det vil hjælpe, hvis Bileam faar Israels Herre at se fra et andet Sted, hvorfra den tager sig mindre farligt ud.

Bileam bøger sig npe Altre paa Pisgas Bjergtop og ofrer paa ny, medens Bileam efter hæger Herren. Og den anden Vælfængelse følger med de hellige Ord: „Se, at vælfængelse Magt, somme lys og ren som en Engel fra himlen med Fred til de fældelse, Kraft til de trætte og Haab og Tro til de twivlende og forlægde, somme som en Gudehøn med Magt

Den ulystelige Balaam byder nu

den usigtede Projet: „Du skal hverken vise det, ej heller skal du forbande det.“

Dg saa følger det tredje Forhøgs-paa at faa Bisimand til at forbande Israel.

Men der isølger en endnu rigere, en endnu flønnestre Vælfængelse, hvor det bl. a. hedder: Hvor flønnest er din Telte, Jakob, og dine Boliger, Israel!

I sin Brede udbyrder Balak:

„Fly du til Sted. Jeg havde sagt: jeg vil are dig; men se, Herren har forbundet dig fra den Ere.“

Men Bileam staar vedblivende fast: „Det som Herren vil tale, vil jeg fremføre.“

Dg saa følger den store Vælfængelse, der som nævnt ovenfor klin-ger med Bisimens Toner.

Derpaa stilles de for stede, den fortvilede Konge og den usigtede Projet, den stærke, næsten forlægige Bisimand, som hører Guds Taler, som ser den almægtige Syn.

Vi fender intet nærmere til Bileams Stilling og daglige Vælfængelse. Men han var i Stand til at modtage og huse Moabs Taler, og da han fulgte med dem, red han som en Høding, ledsgaget af Tjenere.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Hedningernes Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæse, at en Troldmand havde Magt over Saderne, som ingen ved.

Men hvor fribaaren er høi ikke i sin Oprindelse, hvilken Kraft og Værdighed lægger han ikke for Dagen. Han holdes af Brede; men viser ikke Gran af Menseskræft. Han er i Befindelse af en øgte ridderlig Mand og nærer en urolig Tilled til Guds Ord. De Ord: „Zeg vil gaa hen at møde Herren, bærer Vidne om en Trimodighed, der næsten søger sig i det gamle Testa-

ment.

Det var Bileams Djættelæ